31992L0065

DIRECTIVA 92/65/CEE A CONSILIULUI
din 13 iulie 1992
de definire a cerințele de sănătate animală care reglementează schimburile și importurile în Comunitate de animale, material seminal, ovule și embrioni care nu se supun, în ceea ce privește cerințele de sănătate animală, reglementărilor comunitare speciale prevăzute în anexa A punctul I la Directiva 90/425/CEE

CONSILIUL COMUNITĂȚILOR EUROPENE,

având în vedere Tratatul de instituire a Comunității Economice Europene, în special articolul 43,

având în vedere propunerea Comisiei ([1]),

având în vedere avizul Parlamentului European ([2]),

având în vedere avizul Comitetului Economic și Social ([3]),

întrucât animalele vii și produsele de origine animală sunt incluse în lista de produse menționate în anexa II la tratat; întrucât introducerea pe piață a acestor animale și produse constituie o sursă de venituri pentru o parte a populației agricole;

întrucât, pentru a asigura dezvoltarea rațională a acestui sector și pentru creșterea productivității sale, este necesară instituirea la nivel comunitar de norme de sănătate animală pentru animalele și produsele în cauză;

întrucât Comunitatea trebuie să adopte măsuri de instituire progresivă a pieței interne până la data de 31 decembrie 1992;

întrucât, în vederea atingerii obiectivelor menționate, Consiliul a stabilit norme de sănătate animală cu privire la bovine, porcine, ovine și caprine, la ecvidee, păsări și ouă destinate incubației, la pește și produse pescărești, la moluște bivalve, material seminal de bovine și porcine și embrioni de bovine, la carnea proaspătă, la carnea de pasăre, la produse din carne și la carnea de vânat și de iepure;

întrucât trebuie stabilite norme de sănătate animală care să reglementeze introducerea pe piață a animalelor și a produselor de origine animală care nu se supun încă normelor menționate anterior;

întrucât trebuie prevăzut că prezenta directivă se aplică fără să aducă atingere Regulamentului (CEE) nr. 3626/82 al Consiliului din 3 decembrie 1982 privind aplicarea în Comunitate a Convenției privind comerțul internațional cu specii ale faunei și florei sălbatice pe cale de dispariție ([4]);

întrucât, în ceea ce privește anumite aspecte tehnice, este necesară trimiterea la Directiva 64/432/CEE a Consiliului din 26 iunie 1964 privind problemele de inspecție veterinară care afectează schimburile intracomunitare cu bovine și porcine ([5]) și la Directiva 85/511/CEE a Consiliului din 18 noiembrie 1985 de stabilire a măsurilor comunitare de combatere a febrei aftoase ([6]);

întrucât, în ceea ce privește organizarea controalelor și a urmărilor acestora, precum și a măsurilor de salvgardare care trebuie puse în aplicare, este necesară trimiterea la normele generale stabilite de Directiva 90/425/CEE a Consiliului din 26 iunie 1990 privind controalele veterinare și zootehnice aplicabile schimburilor intracomunitare cu anumite animale vii și produse în vederea realizării pieței interne ([7]);

întrucât, cu excepția cazurilor în care se prevede altfel, schimburile cu animale și produse de origine animală trebuie liberalizat, fără să aducă atingere eventualelor măsuri de salvgardare;

întrucât, având în vedere riscurile semnificative de propagare a bolilor la care sunt expuse animalele, este necesar să se precizeze, pentru anumite animale și produse de origine animală, cerințele specifice care trebuie impuse în momentul introducerii lor pe piață în vederea comercializării, în special atunci când sunt destinate unor regiuni în care starea de sănătate este foarte bună;

întrucât situația specifică a Regatului Unit al Marii Britanii și Irlandei de Nord și a Irlandei, situație ce rezultă din poziția lor insulară și din faptul că aceste state sunt indemne de rabie de o perioadă lungă de timp, justifică adoptarea de măsuri speciale, prin care să se asigure că introducerea pe piață în Regatul Unit și în Irlanda de câini și pisici care nu provin din aceste țări nu implică

([1]) JO C 327, 30.12.1989, p. 57 și JO C 84, 2.4.1990, p. 102.
([2]) JO C 38, 19.2.1990, p. 134 și JO C 149, 18.6.1990, p. 263.
([3]) JO C 62, 12.3.1990, p. 47 și JO C 182, 23.7.1990, p. 25.
([4]) JO L 384, 31.12.1982, p. 1. Regulament astfel cum a fost modificat ultima dată prin Regulamentul (CEE) nr. 197/90 (JO L 29, 31.1.1990, p. 1).
([5]) JO 121, 29.7.1964, p. 1977/64. Directivă astfel cum a fost modificată ultima dată prin Directiva 91/499/CEE (JO L 268, 24.9.1991, p. 107).
([6]) JO L 315, 26.11.1985, p. 11. Directivă astfel cum a fost modificată prin Directiva 90/423/CEE (JO L 224, 18.8.1990, p. 13).
([7]) JO L 224, 18.8.1990, p. 29. Directivă astfel cum a fost modificată ultima dată prin Directiva 91/496/CEE (JO L 268, 24.9.1991, p. 56).

riscuri de introducere a rabiei în aceste state, fără a afecta însă eliminarea controalelor sanitar-veterinare la frontierele dintre statele membre;

întrucât certificatul de sănătate constituie cel mai bun mijloc de a controla și de a garanta respectarea acestor cerințe;

întrucât, pentru menținerea stării de sănătate în Comunitate, animalele și produsele de origine animală vizate de prezenta directivă trebuie supuse, înainte de introducerea pe piață, cerințelor minime prevăzute pentru comerț și trebuie controlată respectarea principiilor și a normelor Directivei 90/675/CEE a Consiliului din 10 decembrie 1990 de stabilire a principiilor privind organizarea controalelor sanitar-veterinare pentru produsele provenind din țări terțe introduse în Comunitate ([1]);

întrucât este necesară stabilirea unei proceduri care să instaureze o colaborare strânsă între statele membre și Comisie în cadrul Comitetului veterinar permanent;

întrucât este oportun ca termenul de transpunere stabilit la data de 1 ianuarie 1994 prevăzut la articolul 29 să nu afecteze eliminarea controalelor sanitar-veterinare la frontierele dintre statele membre la data de 1 ianuarie 1993,

ADOPTĂ PREZENTA DIRECTIVĂ:

CAPITOLUL I

Dispoziții generale

Articolul 1

Prezenta directivă definește cerințele de sănătate animală care reglementează schimburile și importurile în Comunitate de animale, material seminal, ovule și embrioni care nu se supun, în ceea ce privește cerințele de sănătate animală, reglementărilor comunitare speciale prevăzute de anexa A la Directiva 90/425/CEE, secțiunea I.

Prezenta directivă se aplică fără să aducă atingere dispozițiilor adoptate prin Regulamentul (CEE) nr. 3626/82.

Prezenta directivă nu afectează normele naționale care se aplică animalelor de companie, fără însă ca păstrarea acestora să poată aduce atingere eliminării controalelor sanitar-veterinare la frontierele dintre statele membre.

([1]) JO L 373, 31.12.1990, p. 1. Directivă astfel cum a fost modificată prin Directiva 91/496/CEE (JO L 268, 24.9.1991, p. 56).

Articolul 2

(1) În sensul prezentei directive, se înțelege prin:

(a) „schimburi": schimburile definite la articolul 2 punctul 3 din Directiva 90/425/CEE;

(b) „animale": specimene aparținând speciilor de animale altele decât cele menționate în Directivele 64/432/CEE, 90/426/CEE ([2]), 90/539/CEE ([3]), 91/67/CEE ([4]), 91/68/CEE ([5]), 91/492/CEE ([6]), 91/493/CEE ([7]);

(c) „organism, institut sau centru aprobat oficial": orice unitate permanentă, limitată din punct de vedere geografic, aprobată în conformitate cu articolul 13, în care sunt de obicei ținute sau crescute una sau mai multe specii de animale în scopuri comerciale sau nu și exclusiv în unul sau mai multe dintre următoarele scopuri:

— expunerea acestor animale și educarea publicului;

— conservarea speciilor;

— cercetarea științifică fundamentală sau aplicată sau creșterea de animale pentru acest tip de cercetare;

(d) „boli cu notificare obligatorie": bolile menționate în anexa A.

(2) De asemenea, definițiile, altele decât cele ale centrelor și organismelor aprobate, prevăzute la articolul 2 din Directivele 64/432/CEE, 91/67/CEE și 90/539/CEE se aplică *mutatis mutandis*.

([2]) Directiva 90/426/CEE a Consiliului din 26 iunie 1990 privind condițiile de inspecție veterinară care reglementează circulația și importul de ecvidee din țări terțe (JO L 224, 18.8.1990, p. 42). Directivă astfel cum a fost modificată prin Directiva 91/496/CEE (JO L 268, 24.9.1991, p. 56).

([3]) Directiva 90/539/CEE a Consiliului din 15 octombrie 1990 privind condițiile de sănătate animală care reglementează schimburile intracomunitare și importurile din țări terțe de păsări de curte și de ouă pentru incubație (JO L 303, 31.10.1990, p. 6). Directivă modificată ultima dată prin Directiva 91/496/CEE (JO L 268, 24.9.1991, p. 56).

([4]) Directiva 91/67/CEE a Consiliului din 28 ianuarie 1991 privind condițiile de sănătate animală care reglementează introducerea pe piață a animalelor și a produselor de acvacultură (JO L 46, 19.2.1991, p. 1).

([5]) Directiva 91/68/CEE a Consiliului din 28 ianuarie 1991 privind condițiile de sănătate animală care reglementează schimburile intracomunitare de ovine și caprine (JO L 46, 19.2.1991, p. 19).

([6]) Directiva 91/492/CEE a Consiliului din 15 iulie 1991 de stabilire a normelor sanitar-vetrinare pentru producerea și introducerea pe piață a moluștelor bivalve vii (JO L 268, 24.9.1991, p. 1).

([7]) Directiva 91/493/CEE a Consiliului din 22 iulie 1991 de stabilire a condițiilor de sănătate pentru producerea și introducerea pe piață a produselor pescărești (JO L 268, 24.9.1991, p. 15).

CAPITOLUL II

Dispoziții aplicabile schimburilor

Articolul 3

Statele membre se asigură că schimburile comerciale menționate la articolul 1 primul paragraf nu sunt interzise sau supuse unor restricții din motive de sănătate animală, altele decât cele care rezultă din aplicarea prezentei directive sau a legislației comunitare, și în special a măsurilor de salvgardare eventual adoptate.

Articolul 4

Statele membre iau măsurile necesare pentru ca, în sensul aplicării articolului 4 alineatul (1) litera (a) din Directiva 90/425/CEE, animalele menționate la articolele 5–10 din prezenta directivă să nu poată face, fără să aducă atingere articolului 13 și dispozițiilor speciale adoptate în conformitate cu articolul 24, obiectul schimburilor decât în cazul în care îndeplinesc condițiile prevăzute la articolele 5–10 și în cazul în care provin din exploatațiile sau din magazinele menționate la articolul 12 alineatele (1) și (3) din prezenta directivă care sunt înregistrate de către autoritatea competentă și care se obligă:

— să supună în mod regulat animalele deținute unei examinări, în conformitate cu articolul 3 alineatul (3) din Directiva 90/425/CEE;

— să declare autorității competente, pe lângă apariția bolilor cu notificare obligatorie, apariția bolilor menționate în anexa B pentru care statul membru în cauză a pus în aplicare un program de combatere sau de supraveghere;

— să respecte măsurile naționale specifice de combatere a bolilor care prezintă o importanță deosebită pentru un stat membru și care fac obiectul unui program instituit în conformitate cu articolul 14 sau unei decizii adoptate în conformitate cu articolul 15 alineatul (2);

— să nu introducă pe piață în scopuri comerciale decât animale care nu prezintă nici un semn de boală și care provin din exploatații sau din zone care nu fac obiectul nici unei interdicții din motive de sănătate animală și, în ceea ce privește animalele care nu sunt însoțite de un certificat de sănătate sau de un document comercial în conformitate cu articolele 5–11, decât animale însoțite de o autocertificare efectuată de către exploatația de origine, care să ateste că animalele în cauză nu prezentau nici un semn de boală în momentul expedierii și că exploatația nu este supusă nici unei măsuri restrictive privind sănătatea animalelor;

— să respecte cerințele privind asigurarea bunăstării animalelor deținute.

Articolul 5

(1) Statele membre se asigură că maimuțele (*simiae*și *prosimiae*) nu fac obiectul schimburilor decât în cazul în care provin de la și sunt destinate unor organisme, institute sau centre aprobate oficial de către autoritățile competente ale statelor membre, în conformitate cu articolul 13, și că sunt însoțite de un certificat sanitar-veterinar conform modelului din anexa E, cu atestarea completată de către medicul veterinar oficial al organismului, institutului sau centrului de origine, garantând starea de sănătate a animalului.

(2) Autoritatea competentă a unui stat membru poate, prin derogare de la alineatul (1), să autorizeze achiziționarea de maimuțe aparținând unei persoane particulare de către un organism, institut sau centru aprobat.

Articolul 6

A. Statele membre se asigură că, fără să aducă atingere articolelor 14 și 15, ongulatele din alte specii decât cele menționate în Directivele 64/432/CEE, 90/426/CEE și 91/68/CEE nu fac obiectul comerțului decât în cazul în care îndeplinesc următoarele cerințe:

1. în general:

(a) să fie identificate în conformitate cu articolul 3 alineatul (1) litera (c) din Directiva 90/425/CEE;

(b) să nu fie necesară sacrificarea lor în cadrul unui program de eradicare a unei boli contagioase;

(c) să nu fi fost vaccinate împotriva febrei aftoase și să îndeplinească cerințele relevante prevăzute de Directiva 85/511/CEE și la articolul 4a din Directiva 64/432/CEE;

(d) să provină dintr-o exploatație menționată la articolul 3 alineatul (2) literele (b) și (c) din Directiva 64/432/CEE care nu este supusă unor măsuri de sănătate animală, în special celor adoptate în conformitate cu Directivele 85/511/CEE, 80/217/CEE [1] și 91/68/CEE, în care să se fi aflat în permanență de la naștere sau pe parcursul ultimelor treizeci de zile înainte de expediere;

(e) în cazul în care provin din import:

— să provină dintr-o țară terță care figurează în coloana „alte ongulate” care trebuie inserată în lista întocmită în conformitate cu articolul 3 din Directiva 72/462/CEE [2];

[1] Directiva 80/217/CEE a Consiliului din 22 ianuarie 1980 de stabilire a măsurilor comunitare de combatere a pestei porcine clasice (JO L 47, 21.2.1980, p. 11). Directivă modificată ultima dată prin Directiva 87/486/CEE (JO L 280, 3.10.1987, p. 21).

[2] Directiva 72/462/CEE a Consiliului din 12 decembrie 1972 privind problemele de sănătate și inspecție veterinară care apar cu ocazia importurilor de animale din speciile bovină și porcină, respectiv de carne proaspătă provenind din țări terțe (JO L 302, 31.12.1972, p. 28). Directivă astfel cum a fost modificată ultima dată prin Directiva 91/497/CEE (JO L 268, 24.9.1991, p. 69).

— să respecte condițiile specifice de sănătate animală ce urmează să fie stabilite în conformitate cu procedura prevăzută la articolul 26 și care trebuie să fie cel puțin echivalente cu cerințele prevăzute de prezentul articol;

(f) să fie însoțite de un certificat conform modelului din anexa E, completat de următoarea atestare:

„**Atestare**

Subsemnatul, (medic veterinar oficial) certific faptul că rumegătoarea/suinul [a], alta decât cele menționate de Directiva 64/432/CEE:

(a) aparține speciei…;

(b) nu a prezentat, la examinare, nici un semn clinic al vreunei boli la care este expusă;

(c) provine dintr-un șeptel care este oficial indemn de tuberculoză/oficial indemn sau indemn de bruceloză/dintr-o exploatație care nu este supusă nici unei restricții în legătură cu pesta porcină [a] sau dintr-o exploatație în care a fost supusă, cu rezultate negative, testelor prevăzute la articolul 6 alineatul (2) litera (a) punctul (ii) din Directiva 92/65/CEE.

---

[a] A se bifa mențiunea inutilă";

2. în cazul rumegătoarelor:

(a) să provină dintr-un șeptel oficial indemn de tuberculoză și oficial indemn sau indemn de bruceloză în conformitate cu Directiva 64/432/CEE sau cu Directiva 91/68/CEE și să îndeplinească, în ceea ce privește normele de sănătate animală, cerințele relevante pentru bovine prevăzute la articolul 3 alineatul (2) literele (c), (d), (f), (g) și (h) din Directiva 64/432/CEE sau la articolul 3 din Directiva 91/68/CEE;

(b) în cazul în care nu provin dintr-un șeptel care îndeplinește condițiile prevăzute la litera (a), să provină dintr-o exploatație în care nu s-a constatat nici un caz de bruceloză și de tuberculoză pe parcursul ultimelor 42 de zile anterioare încărcării animalelor și în care rumegătoarele au fost supuse, în cursul ultimelor 30 de zile anterioare expedierii, cu rezultat negativ:

— unui test care să demonstreze o reacție la tuberculoză și

— unui test care să demonstreze absența anticorpilor brucelozei.

Cerințele cu privire la aceste teste și la definirea statutului fermelor în ceea ce privește tuberculoza și bruceloza se stabilesc în conformitate cu procedura din articolul 26 din prezenta directivă.

Până la adoptarea deciziilor prevăzute în paragraful precedent, se aplică normele naționale, în special în ceea ce privește tuberculoza;

3. în cazul suinelor:

(a) să nu provină dintr-o zonă supusă unor interdicții legate de existența pestei porcine africane în conformitate cu articolul 9a din Directiva 64/432/CEE;

(b) să provină dintr-o exploatație care nu este supusă nici uneia dintre restricțiile prevăzute de Directiva 80/217/CEE din cauza pestei porcine clasice;

(c) să provină dintr-un șeptel indemn de bruceloză în conformitate cu Directiva 64/432/CEE și să îndeplinească cerințele relevante de sănătate animală prevăzute pentru specia porcină de Directiva 64/432/CEE;

(d) în cazul în care nu provin dintr-un șeptel care respectă condițiile prevăzute la litera (c), să fi fost supuse, pe parcursul ultimelor 30 de zile anterioare expedierii, cu rezultat negativ, unui test care să demonstreze absența anticorpilor brucelozei.

B. Directiva 64/432/CEE se modifică după cum urmează:

1. La articolul 2 literele (b) și (c), cuvintele „din specia bovină" se înlocuiesc cu cuvintele „din speciile bovine (inclusiv din speciile *Bubalus bubalus*)".

2. Se inserează următorul articol:

„Articolul 10a

În conformitate cu procedura prevăzută la articolul 12, certificatele de sănătate elaborate conform modelului din anexa F pot fi modificate sau completate, în special pentru a respecta cerințele prevăzute la articolul 6 din Directiva 92/65/CEE."

Articolul 7

A. Statele membre se asigură că păsările din alte specii decât cele menționate în Directiva 90/539/CEE nu pot face obiectul comerțului decât în cazul în care îndeplinesc următoarele cerințe:

1. în general:

(a) să provină dintr-o exploatație în care nu s-a diagnosticat nici un caz de pestă aviară pe parcursul ultimelor 30 de zile anterioare expedierii;

(b) să provină dintr-o exploatație sau dintr-o zonă care nu a fost supusă unor restricții în baza măsurilor de combatere a bolii Newcastle.

Până la punerea în aplicare a măsurilor comunitare prevăzute la articolul 19 din Directiva 90/539/CEE, rămân în vigoare cerințele naționale în materie de combatere a bolii Newcastle, cu respectarea dispozițiilor generale din tratat;

(c) în cazul în care au fost importate dintr-o țară terță, să fi fost supuse, în conformitate cu articolul 10 alineatul (1) a treia liniuță din Directiva 91/496/CEE, unei perioade de carantină în exploatația în care au fost introduse după admiterea pe teritoriul Comunității;

2. de asemenea, în cazul psitaciformelor:

(a) să nu provină dintr-o exploatație sau să nu fi fost în contact cu animale dintr-o exploatație în care s-a diagnosticat psitacoza (*Chlamidia psittaci*).

Durata interdicției trebuie să fie de cel puțin două luni de la diagnosticarea ultimului caz și de la tratamentul efectuat sub control sanitar-veterinar, recunoscut în conformitate cu procedura prevăzută la articolul 26;

(b) să fie identificate în conformitate cu articolul 3 alineatul (1) litera (c) din Directiva 90/425/CEE;

Metodele de identificare a psitaciformelor, și în special a psitaciformelor bolnave, se stabilesc în conformitate cu procedura prevăzută la articolul 26.

(c) să fie însoțite de un document comercial vizat de către un medic veterinar oficial sau de către veterinarul exploatației sau al magazinului de origine și căruia autoritatea competentă să-i fi delegat această competență.

B. La articolul 2 al doilea paragraf punctul 2 din Directiva 91/495/CEE a Consiliului din 27 noiembrie 1990 privind problemele de sănătate și inspecție veterinară referitoare la producerea și introducerea pe piață a cărnii de iepure și a cărnii de vânat de crescătorie [1], se inserează textul „și păsările alergătoare (ratitele)” al patrulea rând, după cuvintele „Directiva 90/539/CEE”.

La articolul 2 al doilea paragraf punctul 1 din Directiva 90/539/CEE a Consiliului din 15 octombrie 1990 privind condițiile de sănătate animală care reglementează schimburile intracomunitare și importurile din țări terțe de păsări de curte și de ouă destinate incubației [2], se inserează textul „precum și păsările alergătoare (ratitele)” după cuvintele „și potârnichile”.

Articolul 8

Statele membre se asigură că albinele (*Apis melifera*) nu pot face obiectul schimburilor decât în cazul în care îndeplinesc următoarele cerințe:

(a) să provină dintr-o zonă care nu a fost supusă nici unei interdicții legate de loca americană.

Durata interdicției trebuie să fie de cel puțin treizeci de zile de la data constatării ultimului caz și de la data la care toți stupii situați pe o rază de trei kilometri au fost controlați de către autoritatea competentă și la care toți stupii infectați au fost arși sau tratați și controlați în mod corespunzător de către autoritatea competentă.

În conformitate cu procedura prevăzută la articolul 26 și după primirea avizului Comitetului veterinar științific, se pot aplica și bondarilor cerințele la care sunt supuse albinele (*Apis melifera*) sau cerințe echivalente;

(b) să fie însoțite de un certificat de sănătate conform modelului din anexa E, cu atestarea completată de autoritatea competentă pentru a certifica respectarea cerințelor prevăzute la litera (a).

Articolul 9

(1) Statele membre se asigură că lagomorfele nu pot face obiectul schimburilor decât în cazul în care îndeplinesc următoarele cerințe:

(a) să nu provină dintr-o exploatație în care a fost constatată sau suspectată existența rabiei în cursul ultimei luni și să nu fi fost în contact cu animale dintr-o astfel de exploatație;

(b) să provină dintr-o exploatație în care nici un animal nu prezintă semne clinice de mixomatoză.

(2) Statele membre care impun prezentarea unui certificat de sănătate pentru circulația lagomorfelor pe teritoriul lor pot impune, de asemenea, ca animalele care le sunt destinate să fie însoțite de un certificat de sănătate conform modelului din anexa E, completat de următoarea atestare:

„Subsemnatul, …, certific că lotul menționat anterior respectă cerințele prevăzute la articolul 9 din Directiva 92/65/CEE și că animalele nu au prezentat nici un semn clinic de boală pe parcursul examinării”.

Această atestare trebuie să fie eliberată de către medicul veterinar oficial sau de către medicul veterinar responsabil pentru exploatația de origine și căruia autoritatea competentă să îi fi delegat această competență și, în cazul crescătoriilor industriale, de către medicul veterinar oficial. Statele membre care doresc să folosească această opțiune informează în acest sens Comisia, care se asigură de respectarea cerințelor prevăzute la primul paragraf.

[1] JO L 268, 24.9.1991, p. 41.
[2] JO L 303, 31.10.1990, p. 6.

(3) Irlanda și Regatul Unit pot solicita prezentarea unui certificat de sănătate care să ateste respectarea cerinței prevăzute în alineatul (1) litera (a).

Articolul 10

(1) Statele membre se asigură că sunt interzise schimburile cu dihori albi, vizoni sau vulpi provenind din exploatații în care s-a constatat sau s-a suspectat prezența rabiei în decursul ultimelor șase luni sau care s-au aflat în contact cu animale dintr-o astfel de exploatație, cu excepția cazului în care acestea au fost supuse unei vaccinări sistematice.

(2) Pentru a putea face obiectul schimbului, cu excepția schimbului între state membre menționat la alineatul (3), pisicile și câinii trebuie să îndeplinească următoarele cerințe:

(a) în cazul animalelor cu vârsta de peste trei luni:

— să nu prezinte în ziua expedierii din exploatație nici un semn de boală, în special semne ale bolilor contagioase specifice speciei respective;

— să fie tatuate sau dotate cu un sistem de identificare de tip microcip, în conformitate cu procedurile care urmează să fie stabilite în conformitate cu procedura prevăzută la articolul 26;

— să fi fost vaccinate, după vârsta de trei luni, împotriva rabiei, revaccinate anual sau în conformitate cu periodicitatea autorizată de către statul membru de origine pentru acest tip de vaccin, prin injectare cu un vaccin inactivat, de cel puțin o unitate antigenă internațională (conform normei OMS), măsurată în conformitate cu testul de activitate bazat pe metoda descrisă în Farmacopeea Europeană și recunoscut în conformitate cu procedura prevăzută la articolul 26.

Vaccinarea trebuie atestată de către un medic veterinar oficial sau de către medicul veterinar responsabil pentru exploatația de origine și căruia autoritatea competentă să îi fi delegat această competență. Certificatul de vaccinare trebuie să poarte numele vaccinului și numărul lotului (în cazul în care este posibil, vinietă autocolantă);

— în cazul câinilor, să fi fost vaccinați împotriva bolii Carré;

— să fie însoțite de un pașaport individual care să permită identificarea clară a animalului și în care să figureze datele vaccinărilor și/sau de un certificat conform modelului din anexa E, completat de atestarea următoare, care trebuie completată de către un medic veterinar oficial sau de către medicul veterinar responsabil al exploatației de origine și căruia autoritatea competentă să îi fi delegat această competență:

„Subsemnatul, …, certific că pisicile/câinii menționate/menționați în prezentul certificat îndeplinesc cerințele prevăzute la articolul 10 alineatul (2) literele (a) și (b) și la alineatul (3) litera (b) din Directiva 92/65/CEE [a] și provin dintr-o exploatație în care nu s-a constatat nici un caz de rabie în decursul ultimelor șase luni.

---

[a] A se bifa mențiunea inutilă";

(b) în cazul animalelor cu vârsta mai mică de trei luni:

— să îndeplinească cerințele menționate la litera (a) prima și a cincea liniuță;

— să nu provină dintr-o exploatație care face obiectul unor restricții de circulație a animalelor din motive de sănătate animală;

— să fie născute în exploatația de origine și să fi fost ținute în captivitate de la naștere.

(3) Introducerea pe piață în Regatul Unit și în Irlanda de pisici și câini care nu sunt originari din aceste țări este supusă, prin derogare de la alineatul (2), începând cu data de 1 iulie 1994, următoarelor condiții:

(a) în general, pisicile și câinii trebuie:

(i) să provină dintr-o exploatație înregistrată, înregistrarea fiind suspendată de către autoritatea competentă în cazul în care condițiile prevăzute la articolul 4 nu mai sunt îndeplinite;

(ii) să nu prezinte în ziua expedierii din exploatație nici un semn de boli contagioase;

(iii) să fie prevăzuți cu un sistem de identificare în conformitate cu procedura care urmează să fie stabilită în conformitate cu procedura prevăzută la articolul 26;

(iv) să fie născuți în exploatație și să fi fost ținuți în captivitate de la naștere, fără a intra în contact cu animale sălbatice susceptibile de a fi purtătoare de rabie;

(v) în cazul câinilor, să fi fost vaccinați împotriva bolii Carré;

(vi) să fie transportați cu un mijloc de transport autorizat în acest scop de către autoritatea competentă a statului membru din care sunt expediați;

(vii) să fie însoțiți de un carnet de vaccinare individual care să permită identificarea clară a animalului și originea sa și în care să fie menționate datele vaccinărilor, precum și de un certificat conform unui model care urmează a fi elaborat în conformitate cu procedura prevăzută la articolul 26 și care trebuie completat de către un medic veterinar oficial sau de către medicul veterinar responsabil al exploatației de origine, căruia autoritatea competentă să îi fi delegat această competență;

(b) de asemenea, aceștia trebuie:

(i) fie să fi fost vaccinați împotriva rabiei după vârsta de trei luni și cu minimum șase luni înainte de expediere, prin injectare cu un vaccin inactivat, de cel puțin o unitate

antigenă internațională (în conformitate cu norma OMS), măsurată în conformitate cu testul de activitate bazat pe metoda descrisă în Farmacopeea Europeană și recunoscut în conformitate cu procedura prevăzută la articolul 26, revaccinați anual sau în conformitate cu periodicitatea autorizată pentru acest vaccin de statul membru din care sunt expediați.

Vaccinarea trebuie atestată de către un medic veterinar oficial sau de către medicul veterinar responsabil al exploatației de origine și căruia autoritatea competentă să îi fi delegat această competență. Certificatul de vaccinare trebuie să poarte numele vaccinului și numărul lotului (în cazul în care este posibil, vinietă autocolantă).

De asemenea, să fi fost supuși, după vaccinare, unui test serologic care să dovedească prezența unui titru de anticorpi protectori de cel puțin 0,5 UI, testul serologic efectuându-se în conformitate cu specificațiile Organizației Mondiale a Sănătății (OMS). În cazul în care testul se efectuează după prima vaccinare, el trebuie efectuat între prima și a treia lună de după vaccinare;

(ii) fie, în cazul neîndeplinirii condițiilor menționate la punctul (i), să fie conduși sub control într-o unitate de carantină aprobată de statul membru de destinație, pentru a fi supuși unei perioade de carantină de șase luni.

Până la data de 1 iulie 1994 rămân în vigoare reglementările naționale aplicabile în materie de rabie, fără ca menținerea acestora să aducă atingere eliminării controalelor sanitar-veterinare la frontierele dintre statele membre.

(4) Irlanda și Regatul Unit pot, fără să aducă atingere alineatelor (2) și (3), să mențină reglementările naționale cu privire la carantină pentru toate carnivorele, primatele, liliecii și alte animale receptive la rabie, care sunt menționate de prezenta directivă și pentru care nu se poate demonstra că s-au născut în exploatația de origine și că au fost ținute în captivitate de la naștere, fără ca menținerea acestor reglementări să aducă atingere eliminării controalelor sanitar-veterinare la frontierele dintre statele membre.

(5) Decizia 90/638/CEE se modifică după cum urmează.

1. la articolul 1, se adaugă liniuța următoare:

„— în ceea ce privește programele de combatere a rabiei: criteriile indicate în anexa III.";

2. se adaugă anexa următoare:

„*ANEXA III*

Criterii care trebuie incluse în programele de combatere a rabiei

Programele de combatere a rabiei trebuie să cuprindă cel puțin:

(a) criteriile menționate la punctele 1-7 din anexa I;

(b) informații detaliate cu privire la regiunea sau regiunile în care se va desfășura imunizarea orală a vulpilor și limitele naturale ale acesteia. Regiunea sau regiunile trebuie să fie de cel puțin 6 000 km^2 sau să acopere întregul teritoriu al unui stat membru și pot include zone limitrofe din state terțe;

(c) informații detaliate cu privire la vaccinurile propuse, la sistemul de distribuție a acestora, precum și la densitatea și frecvența plasării capcanelor;

(d) după caz, toate detaliile, inclusiv costul și scopul acțiunilor de conservare sau de menținere a florei și faunei întreprinse de organizații de voluntari pe teritoriul cuprins în aceste proiecte."

(6) Consiliul, hotărând cu majoritate calificată la propunerea Comisiei, desemnează un institut specific responsabil cu stabilirea criteriilor necesare pentru standardizarea testelor serologice și decide asupra atribuțiilor acestuia.

(7) Statele membre se asigură că toate cheltuielile ocazionate de aplicarea testului serologic sunt suportate de către importatori.

(8) Prezentul articol, și în special efectuarea testului serologic prevăzut la punctul 3 litera (b), se revizuiește în funcție de situația rabiei în statele membre la data de 1 ianuarie 1997.

Articolul 11

(1) Statele membre se asigură că, fără a aduce atingere deciziilor ce trebuie adoptate în conformitate cu articolele 21 și 23, nu pot face obiectul schimburilor decât materialul seminal, ovulele și embrionii care îndeplinesc condițiile menționate la alineatele (2), (3) și (4).

(2) Fără să aducă atingere eventualelor criterii care trebuie respectate la înscrierea ecvideelor în registrele genealogice pentru anumite rase, materialul seminal al speciilor ovină, caprină și ecvină trebuie:

— să fi fost colectat și tratat în vederea inseminării artificiale într-o unitate sau într-un centru aprobat din punctul de vedere al sănătății, în conformitate cu anexa D capitolul I sau, în cazul speciilor ovină și caprină, prin derogare de la dispozițiile precedente, într-o exploatație care îndeplinește cerințele Directivei 91/68/CEE;

— să fi fost colectat de la animale care îndeplinesc condițiile stabilite de anexa D capitolul II (admiterea și controlul de rutină al animalelor);

— să fi fost colectat, tratat și conservat în conformitate cu dispozițiile prevăzute de anexa D capitolul III;

— să fie însoțit pe durata transportului spre un alt stat membru de un certificat de sănătate conform modelului ce urmează să fie stabilit în conformitate cu procedura prevăzută la articolul 26.

(3) Ovulele și embrionii speciilor ovină, caprină, porcină și ecvină trebuie:

— să fi fost prelevate de către o echipă de colectare desemnată de autoritatea competentă a statului membru, de la femele donatoare care îndeplinesc condițiile stabilite de anexa D capitolul IV, și tratate într-un laborator adecvat;

— să fi fost tratate și depozitate în conformitate cu anexa D capitolul III;

— să fie însoțite pe durata transportului spre un alt stat membru de un certificat de sănătate conform modelului ce urmează să fie stabilit în conformitate cu procedura prevăzută la articolul 26.

Materialul seminal utilizat pentru inseminarea femelelor donatoare trebuie să respecte dispozițiile alineatului (2) în cazul ovinelor, caprinelor și al ecvinelor și dispozițiile Directivei 90/429/CEE în cazul porcinelor. Se pot stabili și eventuale garanții suplimentare cu respectarea procedurii prevăzute la articolul 26.

(4) Comisia prezintă, până la data de 31 decembrie 1997, un raport însoțit de eventuale propuneri adecvate cu privire la aplicarea prezentului articol, ținând seama, în special, de evoluțiile științifice și tehnologice.

Articolul 12

(1) Normele de control prevăzute de Directiva 90/425/CEE sunt aplicabile, în special în ceea ce privește organizarea controalelor ce trebuie efectuate și urmările acestora, animalelor, materialului seminal, ovulelor și embrionilor menționați de prezenta directivă care sunt însoțiți de un certificat de sănătate. Celelalte animale trebuie să provină din exploatații care se supun, în ceea ce privește controalele care trebuie efectuate la origine și la destinație, principiilor directivei menționate anterior.

(2) Articolul 10 din Directiva 90/425/CEE se aplică animalelor, materialului seminal, ovulelor și embrionilor menționați de prezenta directivă.

(3) În ceea ce privește schimburile, dispozițiile articolului 12 din Directiva 90/425/CEE se extind la magazinele care dețin în permanență sau ocazional animale cum sunt cele menționate la articolele 7, 9 și 10.

(4) Informațiile referitoare la locul de destinație menționat la articolul 4 alineatul (2) din Directiva 90/425/CEE al animalelor, materialului seminal, ovulelor și embrionilor care, în conformitate cu prezenta directivă, sunt însoțiți de un certificat de sănătate, se transmit prin sistemul ANIMO.

(5) Fără să aducă atingere dispozițiilor specifice din prezenta directivă, autoritatea competentă procedează, în caz de suspiciune privind nerespectarea dispozițiilor din prezenta directivă sau în cazul în care există îndoieli cu privire la starea de sănătate a animalelor sau la calitatea materialului seminal, a ovulelor sau a embrionilor menționați la articolul 1, la efectuarea tuturor controalelor pe care le consideră necesare.

(6) Statele membre iau toate măsurile administrative sau penale adecvate pentru sancționarea oricărei încălcări a prezentei directive, în special în cazul în care se constată că certificatele sau documentele eliberate nu corespund cu starea reală a animalelor menționate la articolul 1, că identificarea animalelor sau marcajul materialului seminal, al ovulelor sau al embrionilor în cauză nu sunt în conformitate cu prezenta directivă sau că animalele sau produsele în cauză nu au fost supuse controalelor prevăzute de aceasta.

Articolul 13

(1) În cazul în care statul membru de destinație beneficiază de garanțiile prevăzute la articolele 14 și 15, schimburile cu animale din specii sensibile la bolile menționate în anexa A sau în anexa B, precum și schimburile cu material seminal, embrioni sau ovule ale acestor animale care sunt expediate de la și au ca destinație organisme, institute sau centre aprobate în conformitate cu anexa C, trebuie să se realizeze cu prezentarea unui document de transport care să conțină informațiile indicate în modelul din anexa E. Acest document, care trebuie completat de către medicul veterinar responsabil al organismului, al institutului sau al centrului de origine, trebuie să precizeze faptul că animalele, materialul seminal, ovulele sau embrionii provin de la un organism, institut sau centru aprobat în conformitate cu anexa C și trebuie să le însoțească în timpul transportului.

(2) (a) Pentru a fi aprobate, organismele, institutele și centrele trebuie să prezinte autorității competente a statului membru, în privința bolilor cu notificare obligatorie, toate documentele justificative pertinente referitoare la cerințele din anexa C.

(b) După primirea dosarului cuprinzând cererea de aprobare sau de reînnoire a aprobării, autoritatea competentă îl examinează, ținând seama de informațiile pe care le conține și, după caz, de rezultatele controalelor efectuate la fața locului.

(c) Autoritatea competentă poate retrage aprobarea în conformitate cu anexa C alineatul (3).

(d) Fiecare stat membru transmite Comisiei lista organismelor, institutelor și a centrelor aprobate, precum și orice modificare adusă acestei liste. Comisia transmite aceste informații celorlalte state membre.

Articolul 14

(1) În cazul în care un stat membru instituie sau a instituit, fie în mod direct, fie prin intermediul crescătorilor, un program facultativ sau obligatoriu de supraveghere pentru una dintre bolile

menționate în anexa B, acesta poate transmite programul Comisiei, indicând în special:

— situația bolii respective pe teritoriul său;

— caracterul obligatoriu al notificării bolii;

— justificarea programului, având în vedere în special importanța bolii și avantajele pe care le prezintă acesta din punctul de vedere al costurilor și beneficiilor;

— zona geografică în care se va aplica programul;

— diferitele statute aplicabile unităților, precum și cerințele impuse pentru fiecare specie în parte în ceea ce privește introducerea într-o crescătorie și procedurile de testare;

— procedurile de control al programului, inclusiv gradul de asociere a crescătorilor la punerea în aplicare a programului de combatere sau de supraveghere a bolii;

— consecințele pierderii statutului unei exploatații, indiferent de motiv;

— măsurile care trebuie adoptate în cazul în care se constată rezultate pozitive în urma controalelor efectuate în cadrul programului;

— caracterul nediscriminatoriu între comerțul de pe teritoriul statului membru în cauză și schimburile intracomunitare.

(2) Comisia examinează programele transmise de către statele membre. Acestea pot fi aprobate în conformitate cu procedura prevăzută la articolul 26, cu respectarea criteriilor enunțate la alineatul (1). În conformitate cu aceeași procedură, garanțiile complementare generale sau limitate care pot fi solicitate în cadrul schimburilor trebuie definite în același timp sau cu cel mult trei luni după prezentarea programului. Aceste garanții trebuie să fie cel mult echivalente cu cele puse în aplicare de statul membru în cauză la nivel național.

(3) Programele transmise de statele membre pot fi modificate sau completate în conformitate cu procedura prevăzută la articolul 26. Garanțiile menționate la alineatul (2) pot fi modificate în conformitate cu aceeași procedură.

Articolul 15

(1) Un stat membru care estimează că este indemn sau parțial indemn de una dintre bolile menționate în anexa B, la care sunt sensibile animalele menționate de prezenta directivă, prezintă Comisiei justificări adecvate în acest sens. Statul membru precizează, în special:

— natura bolii și istoricul apariției acesteia pe teritoriul său;

— rezultatele testelor de supraveghere bazate pe cercetări serologice, microbiologice, patologice și epidemiologice;

— de cât timp boala în cauză este o boală cu notificare obligatorie la autoritățile competente;

— durata supravegherii efectuate;

— eventual, perioada pe parcursul căreia a fost interzisă vaccinarea împotriva bolii și zona geografică în care a fost instituită această interdicție;

— normele care permit controlul absenței bolii.

(2) Comisia, după examinarea justificărilor menționate la alineatul (1), prezintă Comitetului veterinar permanent decizia de aprobare sau de respingere a planului prezentat de statul membru. În cazul acceptării planului, garanțiile complementare generale sau limitate care pot fi solicitate în cadrul schimburilor se definesc în conformitate cu procedura prevăzută la articolul 26. Aceste garanții trebuie să fie cel mult echivalente cu cele puse în aplicare de statul membru în cauză la nivel național.

Până la adoptarea acestei decizii, statul membru în cauză poate menține, în cadrul schimburilor, cerințele relevante necesare menținerii statutului său.

(3) Statul membru în cauză informează Comisia cu privire la orice modificare a justificărilor menționate la alineatul (1). Având în vedere informațiile furnizate, garanțiile definite în conformitate cu alineatul (2) pot fi modificate sau eliminate în conformitate cu procedura prevăzută la articolul 26.

CAPITOLUL III

Dispoziții aplicabile importurilor în Comunitate

Articolul 16

Condițiile aplicabile importurilor de animale, material seminal, ovule și embrioni menționați de prezenta directivă trebuie să fie cel puțin echivalente cu cele prevăzute de capitolul II.

Articolul 17

(1) În sensul aplicării uniforme a articolului 16, se aplică dispozițiile următoarelor alineate.

(2) Nu pot face obiectul importurilor în Comunitate decât animalele, materialul seminal, ovulele și embrionii menționați la articolul 11 care satisfac următoarele cerințe:

(a) provin dintr-o țară terță care figurează pe lista ce urmează să fie elaborată în conformitate cu alineatul (3) litera (a);

(b) sunt însoțiți de un certificat de sănătate conform cu modelul ce urmează să fie stabilit în conformitate cu procedura prevăzută la articolul 26, semnat de autoritatea competentă a țării exportatoare și care să ateste că animalele, materialul seminal, ovulele și embrionii în cauză îndeplinesc condițiile

suplimentare sau oferă garanții echivalente prevăzute la alineatul (4) sau provin din centre, organisme, institute sau unități de colectare aprobate, care oferă aceste garanții.

(3) În conformitate cu procedura prevăzută la articolul 26, se elaborează:

(a) fără să aducă atingere listei prevăzute la articolul 6 A punctul 1 litera (e), o listă provizorie a țărilor terțe sau a zonelor din țările terțe care sunt în măsură să furnizeze statelor membre și Comisiei, înainte de data prevăzută la articolul 29, garanții echivalente cu cele prevăzute de capitolul II, precum și lista unităților de colectare pentru care sunt în măsură să ofere aceste garanții.

Lista provizorie este elaborată pe baza listelor de unități aprobate și inspectate de către autoritățile competente, după ce Comisia s-a asigurat că aceste unități respectă principiile și normele generale cuprinse în prezenta directivă;

(b) actualizarea acestei liste în funcție de controalele prevăzute la alineatul (4);

(c) condițiile specifice de sănătate animală – în special cele menite să protejeze Comunitatea împotriva bolilor exotice – sau garanțiile echivalente cu cele prevăzute de prezenta directivă.

Condițiile specifice și garanțiile echivalente stabilite pentru țări terțe nu pot fi mai favorabile decât cele prevăzute de capitolul II.

(4) Nu pot fi înscrise pe lista menționată la alineatul (3) decât țările terțe sau zonele din țări terțe:

(a) din care nu sunt interzise importurile:

— din cauza prezenței vreuneia dintre bolile menționate ÎN anexa A sau a oricărei alte boli considerată exotică în Comunitate;

— în conformitate cu articolele 6, 7 și 14 din Directiva 72/462/CEE și cu articolul 17 din Directivele 91/495/CEE și 71/118/CEE [1] sau, în cazul altor animale menționate de prezenta directivă, ca urmare a unei decizii adoptate în conformitate cu procedura prevăzută la articolul 26 și ținând seama de starea lor de sănătate;

(b) care, ținând seama de legislația și organizarea serviciului sanitar-veterinar și a serviciilor de inspecție, precum și de prerogativele acordate acestor servicii și supravegherea permanentă la care sunt supuse, au fost recunoscute ca fiind apte, în conformitate cu articolul 3 alineatul (2) din Directiva 72/462/CEE, să garanteze punerea în aplicare a legislației proprii în vigoare;

(c) al căror serviciu sanitar-veterinar este în măsură să garanteze respectarea unor cerințe de sănătate cel puțin echivalente cu cele prevăzute de capitolul II.

(5) Experții Comisiei și ai statelor membre efectuează controale la fața locului pentru a verifica dacă garanțiile oferite de țările terțe în privința condițiilor de producere și de introducere pe piață pot fi considerate echivalente cu cele care se aplică în cadrul Comunității.

Experții statelor membre însărcinați să efectueze aceste controale sunt desemnați de Comisie la propunerea statelor membre.

Controalele se efectuează în numele Comunității, care suportă cheltuielile aferente.

(6) Până la efectuarea controalelor menționate la alineatul (5), continuă să se aplice dispozițiile naționale ale țărilor terțe în materie de inspecții, sub rezerva notificării, în cadrul Comitetului permanent veterinar, a nerespectării garanțiilor oferite în conformitate cu alineatul (3) constatate pe parcursul acestor inspecții.

Articolul 18

(1) Statele membre se asigură că animalele, materialul seminal, ovulele și embrionii menționați de prezenta directivă nu pot fi importați în Comunitate decât:

— în cazul în care sunt însoțiți de un certificat eliberat de CĂTRE un medic veterinar oficial.

Modelul certificatului se stabilește, în funcție de specie, în conformitate cu procedura prevăzută la articolul 26;

— în cazul în care au avut rezultate satisfăcătoare la controalele prevăzute de Directivele 90/675/CEE și 91/496/CEE [2];

— în cazul în care au fost supuși, înainte de expedierea în Comunitate, unui control efectuat de către un medic veterinar oficial, pentru a se asigura respectarea condițiilor de transport prevăzute de Directiva 91/628/CEE [3], în special în ceea ce privește asigurarea aprovizionării animalelor cu apă și hrană,

— în cazul în care, în cazul animalelor menționate la articolele 5–10, înainte de a fi importate, acestea au fost ținute în carantină în conformitate cu procedurile care urmează să fie stabilite în conformitate cu procedura prevăzută la articolul 26.

[1] Directiva 71/118/CEE a Consiliului din 15 februarie 1971 privind problemele de sănătate care afectează schimburile cu carne proaspătă de pasăre (JO L 55, 8.3.1971, p. 23). Directivă astfel cum a fost modificată ultima dată prin Directiva 90/654/CEE (JO L 353, 17.12.1990, p. 48).

[2] Directiva 91/496/CEE a Consiliului din 15 iulie 1991 de stabilire a principiilor care reglementează organizarea controalelor veterinare pentru animalele provenind din țări terțe introduse în Comunitate și de modificare a Directivelor 89/662/CEE, 90/425/CEE și 90/675/CEE (JO L 268, 24.9.1991, p. 56).

[3] Directiva 91/628/CEE a Consiliului din 19 noiembrie 1991 privind protecția animalelor în timpul transportului și de modificare a Directivelor 90/425/CEE și 91/496/CEE (JO L 340, 11.12.1991, p. 17).

(2) Până la stabilirea normelor de aplicare a prezentului articol, continuă să se aplice normele naționale aplicabile importurilor provenind din țări terțe pentru care nu au fost stabilite cerințe la nivel comunitar, cu condiția ca acestea să nu fie mai favorabile decât cele prevăzute de capitolul II.

Articolul 19

Se stabilesc, în conformitate cu procedura prevăzută la articolul 26:

(a) condițiile specifice de sănătate animală, la importul în Comunitate, natura și conținutul documentelor care însoțesc animalele destinate zonelor de agrement, circurilor, parcurilor de distracție sau laboratoarelor experimentale, în funcție de specie;

(b) garanțiile suplimentare față de cele prevăzute pentru diferitele specii de animale menționate de prezenta directivă pentru protejarea speciilor comunitare respective.

Articolul 20

Principiile și normele prevăzute de Directiva 90/675/CEE se aplică, în special, în privința organizării controalelor care trebuie efectuate de CĂTRE statele membre și a urmărilor acestora, precum și în privința măsurilor de salvgardare ce trebuie puse în aplicare.

Până la punerea în aplicare a deciziilor prevăzute la articolul 8 punctul 3 și la articolul 30 din Directiva 91/496/CEE, continuă să se aplice normele naționale relevante de aplicare a articolului 8 punctele 1 și 2 din directiva menționată anterior, fără să aducă atingere principiilor și normelor menționate la primul paragraf din prezentul articol.

CAPITOLUL IV

Dispoziții comune și finale

Articolul 21

Eventualele modele de certificate aplicabile în cadrul schimburilor, precum și condițiile de sănătate pe care trebuie să le îndeplinească animalele, materialul seminal, ovulele și embrionii, alții decât cei menționați la articolele 5–11, pentru a putea face obiectul comerțului se stabilesc, în măsura în care este necesar, în conformitate cu procedura prevăzută la articolul 26.

Articolul 22

În măsura în care este necesar, anexele se modifică în conformitate cu procedura prevăzută la articolul 26.

Articolul 23

În conformitate cu procedura prevăzută la articolul 26, după caz, prin derogare de la articolul 6 A punctul 1 litera (E) și de la capitolul II, se pot stabili condiții specifice pentru circulația animalelor care însoțesc circuri sau bâlciuri și pentru schimburile cu animale, material seminal, ovule și embrioni destinați grădinilor zoologice.

Articolul 24

(1) Statele membre sunt autorizate să condiționeze de prezentarea unui certificat de sănătate care să ateste respectarea cerințelor prezentei directive introducerea pe teritoriul lor a animalelor (inclusiv a păsărilor de volieră) și a materialului seminal, a ovulelor sau a embrionilor menționați de prezenta directivă, în cazul în care aceștia au tranzitat teritoriul unei țări terțe.

(2) Statele membre care au recurs la opțiunea menționată la alineatul (1) informează Comisia și celelalte state membre în cadrul Comitetului permanent veterinar în acest sens.

Articolul 25

La anexa A la Directiva 90/425/CEE, se adaugă următoarea mențiune:

„Directiva 92/65/CEE a Consiliului din 13 iulie 1992 de definire a cerințelor de sănătate animală care reglementează schimburile și importurile în Comunitate de animale, material seminal, ovule și embrioni care nu se supun, în ceea ce privește cerințele de sănătate animală, reglementărilor comunitare speciale prevăzute în anexa A secțiunea I la Directiva 90/425/CEE (JO L 268, 14.9.1992, p. 54).”

Articolul 26

În cazul trimiterilor la procedura prevăzută de prezentul articol, Comitetul veterinar permanent, instituit prin Decizia 68/361/CEE [1], decide în conformitate cu normele stabilite la articolul 17 din Directiva 89/662/CEE.

Articolul 27

Statele membre care pun în aplicare un regim alternativ de control care oferă garanții echivalente cu cele prevăzute de prezenta directivă pentru circulația, pe teritoriul lor, a animalelor, materialului seminal, ovulelor și embrionilor menționați în aceasta își pot acorda, pe bază de reciprocitate, o derogare de la articolul 6 A punctul 1 litera (f), articolul 8 litera (b) și articolul 11 alineatul (1).

Articolul 28

În conformitate cu procedura prevăzută la articolul 26, pot fi

[1] JO L 255, 18.10.1968, p. 23.

adoptate măsuri tranzitorii, pentru o perioadă de trei ani, pentru facilitarea trecerii la noul regim, prevăzut de prezenta directivă.

Articolul 29

(1) Statele membre pun în aplicare actele cu putere de lege și actele administrative necesare pentru a se conforma prezentei directive până la 1 ianuarie 1994. Statele membre informează de îndată Comisia cu privire la aceasta.

Atunci când statele membre adoptă aceste acte, ele cuprind o trimitere la prezenta directivă sau sunt însoțite de o asemenea trimitere la data publicării lor oficiale. Statele membre stabilesc modalitatea de efectuare a acestei trimiteri.

(2) Comisiei îi sunt comunicate de către statele membre textele dispozițiilor de drept intern pe care le adoptă în domeniul reglementat de prezenta directivă.

(3) Stabilirea datei de expirare a termenului de transpunere la data de 1 ianuarie 1994 nu poate să aducă atingere eliminării controalelor sanitar-veterinare la frontiere prevăzute de Directivele 89/662/CEE și 90/425/CEE.

Articolul 30

Prezenta directivă se adresează statelor membre.

Adoptată la Bruxelles, 13 iulie 1992.

Pentru Consiliu

Președintele

J. GUMMER

ANEXA A

BOLI CU NOTIFICARE OBLIGATORIE ÎN SENSUL PREZENTEI DIRECTIVE [a]

Boli	Speciile afectate
Newcastle Pesta aviară	Păsări
Psitacoza	Psitaciforme
Loca americană	Albine
Febra aftoasă	Rumegătoare
Bruceloza (*Brucella* ssp.)	
Tuberculoza	
Pesta porcină clasică	Suine
Pesta porcină africană	
Febra aftoasă	
Rabia [b]	Toate speciile sensibile

[a] Fără să aducă atingere bolilor cu notificare obligatorie prevăzute în anexa I la Directiva 82/894/CEE.

[b] În conformitate cu articolul 2 din Directiva 89/455/CEE.

ANEXA B

LISTA BOLILOR PENTRU CARE POT FI RECUNOSCUTE PROGRAME NAȚIONALE ÎN TEMEIUL PREZENTEI DIRECTIVE

Vizoni	Enterita virală Boala aleutină
Albine	Loca europeană Varooza și acarioza
Maimuțe și feline	Tuberculoza
Rumegătoare	Tuberculoza
Lagomorfe	Mixomatoza Boli virale și hemoragice Tularemie

ANEXA C

CONDIȚII DE APROBARE A ORGANISMELOR, INSTITUTELOR SAU CENTRELOR APROBATE

1. Pentru a fi aprobat oficial în conformitate cu articolul 13 alineatul (2) din prezenta directivă, un organism, un institut sau un centru, așa cum sunt definite la articolul 2 alineatul (1) litera (c), trebuie:

   (a) să fie delimitat clar și separat de mediul înconjurător;

   (b) să fie situat la o distanță rezonabilă de unități agricole a căror stare de sănătate poate fi afectată de prezența organismului, a institutului sau a centrului aprobat;

   (c) să se afle sub controlul unui medic veterinar ([1]) care răspunde de supravegherea animalelor, care trebuie să poată fi capturate și închise în cuști sau colivii în orice moment;

   (d) să dispună de o unitate de carantină adecvată;

   (e) să dispună de una sau de mai multe zone adecvate pentru practicarea autopsiilor;

   (f) să fie indemn de bolile menționate în anexa A și, în ceea ce privește bolile care, în țara în cauză, fac obiectul unui program în conformitate cu articolul 14, de bolile menționate în anexa B;

   (g) să păstreze registre actualizate care să indice:

      — numărul de animale din fiecare specie prezente în exploatație, cu menționarea vârstei;

      — numărul de animale sosite în exploatație sau care au părăsit exploatația, precum și date referitoare la modalitatea de transport și la starea de sănătate a animalelor;

      — constatările efectuate în timpul carantinei;

      — rezultatele examinării periodice a excrementelor;

      — rezultatele examenelor sângelui sau a oricăror altor proceduri de diagnostic;

      — cazurile de boală și, după caz, tratamentele administrate;

      — rezultatele disecțiilor tuturor animalelor moarte în exploatație, inclusiv pentru animalele născute moarte;

   (h) să dispună de facilități care să permită eliminarea adecvată a cadavrelor animalelor moarte ca urmare a unei boli;

   (i) să fie controlat de către un medic veterinar oficial, care trebuie să efectueze cel puțin două controale de sănătate pe an.

      Controlul de sănătate trebuie să cuprindă cel puțin:

      — o inspecție a tuturor animalelor din exploatație;

      — prelevarea de probe reprezentative de la speciile sensibile la bolile menționate în anexele A și B ([2]) sau examinarea în vederea detectării acestor boli prin alte metode. Probele trebuie analizate într-un laborator aprobat, care verifică dacă acestea prezintă agenți patogeni ai bolilor indicate pentru fiecare specie în anexa A. Prelevarea de probe se poate desfășura pe parcursul întregului an;

        Rezultatul analizelor de laborator ale probelor prelevate pe parcursul controalelor de sănătate trebuie să fie negativ în ceea ce privește agenții patogeni în cauză;

      — examinarea registrelor obligatorii.

2. Aprobarea se prelungește în cazul în care sunt îndeplinite următoarele condiții:

   (a) animalele introduse trebuie să provină de la un alt centru, institut sau organism aprobat;

   (b) animalele menționate de Directiva 64/432/CEE, în cazul în care sunt ținute într-un centru, institut sau organism aprobat, nu îl pot părăsi decât pe baza unui control oficial;

   (c) în fiecare centru, institut sau organism aprobat trebuie efectuat câte un control de sănătate de cel puțin două ori pe an, în conformitate cu alineatul (1) punctul (h) din prezenta anexă;

   (d) rezultatul analizelor de laborator ale probelor prelevate trebuie să fie negativ în ceea ce privește agenții patogeni ai bolilor menționate în anexele A și B ([2]);

([1]) Responsabil cu respectarea zilnică a condițiilor de sănătate animală instituite prin prezenta directivă.

([2]) În măsura în care una dintre aceste boli este o boală cu notificare obligatorie în statul membru în cauză.

(e) orice moarte suspectă sau orice alt simptom care sugerează că animalele au contractat una sau mai multe dintre bolile menționate în anexele A și B [1] trebuie declarate de îndată autorității competente.

3. Aprobarea se suspendă, se restituie sau se retrage în condițiile următoare:

(a) în cazul unei declarații în sensul punctului 2 litera (d) din prezenta anexă, autoritatea competentă suspendă temporar aprobarea centrului, a organismului sau a institutului aprobat;

(b) o probă prelevată de la un animal suspect se transmite unui laborator aprobat, care verifică dacă agenții patogeni în cauză sunt prezenți. Rezultatele analizelor se comunică de îndată autorității competente;

(c) după ce autoritatea competentă este informată cu privire la existența unor suspiciuni de prezență a uneia dintre bolile menționate de anexele A și B [1], aceasta acționează, în ceea ce privește analizele de laborator, examenul epizootiologic, combaterea bolii și suspendarea aprobării, ca și cum boala ar fi fost declarată efectiv, în conformitate cu directivele care reglementează, în acest domeniu, combaterea bolilor și comerțul cu animale;

(d) în cazul în care rezultatele analizelor sunt negative pentru agenții patogeni în cauză, autoritatea competentă restituie aprobarea;

(e) organismul, institutul sau centrul nu este aprobat din nou decât în cazul în care, după eradicarea focarelor de infecție, îndeplinește din nou condițiile menționate la punctul 1 din prezenta anexă, cu excepția literei (f);

(f) autoritatea competentă informează Comisia cu privire la suspendarea, restituirea sau retragerea aprobării.

[1] În măsura în care una dintre aceste boli este boală cu notificare obligatorie în statul membru în cauză.

ANEXA D

CAPITOLUL I

I. *Condiții de aprobare a centrelor și a unităților de colectare a materialului seminal*

Unitățile și centrele de colectare a materialului seminal trebuie:

1. să se afle sub supravegherea unui medic veterinar numit „veterinarul centrului”;
2. să dispună de zone distincte și separate fizic care să asigure:
   — adăpostirea și izolarea animalelor;
   — colectarea materialului seminal;
   — curățarea și dezinfectarea echipamentelor;
   — tratarea materialului seminal;
   — depozitarea materialului seminal;
3. să fie construite sau izolate în așa fel încât să se evite orice contact cu animale din exterior;
4. să dispună de zone de tipul celor menționate la punctul 2, ușor de curățat și de dezinfectat.

II. *Condiții de supraveghere a unităților și a centrelor de colectare a materialului seminal*

Unitățile și centrele de colectare a materialului seminal trebuie:

1. să fie supravegheate astfel încât să poată primi numai animale destinate colectării de material seminal. Cu toate acestea, și alte animale domestice pot fi primite în aceste centre, cu condiția să îndeplinească condițiile generale menționate în continuare;
2. să fie supravegheate astfel încât să existe un registru care să permită să se cunoască:
   — identificarea animalelor prezente în centru;
   — eventuala circulație (intrări și ieșiri) a animalelor;
   — controalele de sănătate efectuate;
   — istoricul de sănătate;
   — destinația materialului seminal;
   — depozitarea materialului seminal;
3. să fie inspectate de cel puțin două ori pe an de către un medic veterinar oficial care să se asigure de respectarea condițiilor de aprobare și de supraveghere;
4. să angajeze personal competent și care să fi beneficiat de o formare adecvată cu privire la tehnicile de dezinfectare și de igienizare care permit evitarea propagării bolilor;
5. să fie supravegheate astfel încât:
   — colectarea, tratarea și depozitarea materialului seminal să se realizeze exclusiv în zonele prevăzute special în acest scop;
   — toate instrumentele care intră în contact cu materialul seminal sau cu animalul donator în timpul colectării sau al tratării trebuie dezinfectate sau sterilizate corespunzător înainte de fiecare utilizare;
   — orice recipient utilizat la depozitarea sau transportarea materialului seminal trebuie întotdeauna dezinfectat sau sterilizat înainte de umplere;
6. să asigure utilizarea:
   — de produse de origine animală folosite pentru tratarea materialului seminal (aditiv sau diluant) care nu prezintă nici un risc pentru sănătate sau care au fost tratate în prealabil în vederea înlăturării acestui risc;
   — unui agent criogenic care nu a fost utilizat anterior pentru alte produse de origine animală;
7. să asigure identificarea adecvată a fiecărei doze de material seminal, astfel încât să poată fi cunoscute data colectării, rasa și identificarea animalului donator, precum și numele centrului aprobat care a asigurat colectarea.

CAPITOLUL II

Condiții aplicabile centrelor și unităților de colectare

Cerințe privind admiterea masculilor donatori

A. ARMĂSARI

Nu pot fi supuși colectării de material seminal decât armăsarii care, după controlul efectuat de către medicul veterinar oficial:

1. sunt într-o stare bună de sănătate în momentul colectării;

2. îndeplinesc cerințele Directivei 90/426/CEE și provin din exploatații care îndeplinesc la rândul lor, aceste cerințe;

3. au fost supuși, cu rezultat negativ, în decursul ultimelor 60 de zile de dinainte de colectare, următoarelor teste:

   (a) testului de imunodifuziune în gelozǎ, numit și „testul Coggins", pentru depistarea anemiei infecțioase la ecvidee;

   (b) testului de seroneutralizare (diluție < ¼) pentru depistarea arteritei virale, completat, în cazul unui rezultat pozitiv, de un examen virologic al întregului material seminal, cu rezultat negativ;

   (c) pentru depistarea metritei contagioase a ecvideelor prin izolarea germenului *Taylorella equigenitalis*, cel puțin unui control efectuat asupra probelor prelevate la nivelul fosei uretrale și din lichidul de pre-ejaculare.

Rezultatele acestor teste trebuie să fie certificate de un laborator recunoscut de către autoritatea competentă.

În decursul perioadei menționate la punctul 3 anterior primul paragraf și pe întreaga durată a perioadei de colectare, armăsarii nu pot fi folosiți pentru montă naturală.

B. OVINE ȘI CAPRINE

1. Nu pot fi supuse colectării de material seminal decât ovinele și caprinele din centre, unități sau exploatații care, după controlul efectuat de medicul veterinar oficial:

   (a) sunt într-o stare bună de sănătate în momentul colectării;

   (b) corespund cerințelor articolelor 4, 5 și 6 din Directiva 91/68/CEE privind comerțul intracomunitar.

   De asemenea, animalele donatoare au fost supuse, cu rezultat negativ, în decursul ultimelor 30 de zile de dinainte de colectare:

   — unui test pentru depistarea brucelozei (*Brucella melitensis*), în conformitate cu anexa C la Directiva 91/68/CEE;

   — unui test pentru depistarea epididimitei contagioase (*Brucella ovis*), în conformitate cu anexa D la Directiva 91/68/CEE;

   — unui test de izolare a virusului *border disease*;

   (c) au fost supuse testelor și controalelor relevante, care să garanteze respectarea cerințelor menționate la literele (a) și (b) anterioare.

2. Testele menționate la punctul 1 trebuie efectuate de către un laborator aprobat de statul membru.

C. În cazul în care unul dintre testele menționate la punctele A și B este pozitiv, animalul trebuie izolat, iar materialul său seminal, colectat după data ultimului rezultat negativ, nu poate fi introdus pe piață. Aceeași regulă se aplică și materialului seminal colectat de la celelalte animale aflate în exploatația sau în unitatea de colectare respectivă după data efectuării testului cu rezultat pozitiv. Comerțul poate fi reluat numai după restabilirea stării de sănătate.

CAPITOLUL III

Cerințe referitoare la materialul seminal, ovule și embrioni

Materialul seminal, ovulele și embrionii trebuie să fi fost colectați, tratați, spălați și conservați cu un produs biologic care nu conține microorganisme vii, în conformitate cu principiile următoare:

(a) spălarea ovulelor și a embrionilor trebuie să se efectueze în conformitate cu articolul 11 alineatul (3) din prezenta directivă. Zona pelucidă a acestora trebuie să fie intactă, înainte și după spălare. Numai ovulele și embrionii proveniți de la aceeași femelă donatoare pot fi spălați în același timp. După spălare, zona pelucidă a fiecărui ovul sau embrion trebuie examinată pe întreaga suprafață prin mărire de cel puțin 50 de ori și trebuie să se certifice că este intactă și nu prezintă nici un corp străin aderent;

(b) mediile și soluțiile utilizate pentru colectarea, congelarea și conservarea ovulelor și embrionilor trebuie sterilizate în conformitate cu metodele autorizate, în conformitate cu articolul 11 alineatul (3), și manevrate astfel încât să rămână sterile. În mediile de colectare, spălare și conservare se pot adăuga antibiotice în conformitate cu procedurile care urmează să fie stabilite în conformitate cu procedura prevăzută la articolul 26;

(c) orice material utilizat la colectarea, manevrarea, spălarea, congelarea și conservarea ovulelor sau a embrionilor trebuie sterilizat înainte de folosire;

(d) să fi fost supuși, în conformitate cu articolul 11 alineatul (2), unor examene complementare care urmează să fie stabilite în conformitate cu procedura prevăzută la articolul 26, destinate să determine absența germenilor patogeni din lichidele de colectare și de spălare;

(e) să fie conservați în recipiente sterile (fiole sau lamele identificate corespunzător în conformitate cu o metodă care urmează să fie stabilită în conformitate cu procedura prevăzută la articolul 26):

— care să nu conțină decât produse provenind de la același donator sau de la aceeași donatoare;

— sigilate în momentul congelării în alcool sau în azot lichid și etichetate;

și să fie plasați în containere cu azot lichid sterilizate, care nu prezintă nici un risc de contaminare a produselor;

(f) să fie depozitați în condiții aprobate pe o perioadă de minimum treizeci de zile înainte de expediere;

(g) să fie transportați în flacoane curățate, dezinfectate sau sterilizate înaintea începerii oricărei operațiuni de umplere.

CAPITOLUL IV

Femelele donatoare

Nu pot fi supuse colectării de embrioni sau de ovule decât femelele care, după controlul efectuat de medicul veterinar oficial, corespund cerințelor din directivele relevante din domeniul comerțului intracomunitar cu animale vii pentru producție sau de rentă, în funcție de speciile în cauză, respectiv din Directiva 64/432/CEE în ceea ce privește porcinele, din Directiva 90/426/CEE pentru ecvidee și Directiva 91/68/CEE pentru ovine/caprine și care provin din șepteluri care îndeplinesc, de asemenea, cerințele menționate anterior.

ANEXA E

CERTIFICAT

COMUNITATEA EUROPEANĂ

1. Expeditor (numele şi adresa completă) 3. Destinatar (numele şi adresa completă)	**CERTIFICAT DE SĂNĂTATE** **Nr.** **ORIGINAL** (a) 2. Statul membru de origine 4. AUTORITATEA COMPETENTĂ
	5. Adresa: — exploataţiei de origine sau a organismului, a institutului sau a centrului oficial aprobat de origine (b) — exploataţiei sau a magazinului sau a organismului, a institutului sau a centrului oficial aprobat de destinaţie (b)
6. Locul încărcării 7. Mijlocul de transport	
8. Specia	
9. Numărul de animale/stupi/loturi de mătci (cu albinele însoţitoare) (b)	
10. Identificarea lotului	
11. ATESTARE (c) Întocmit la ....., la data de	Semnătura: Numele (cu majuscule): Titlul şi calificarea:

(a) Se eliberează câte un certificat separat pentru fiecare lot, iar originalul certificatului trebuie să însoţească transportul până la destinaţia finală; certificatul este valabil zece zile.
(b) A se bifa menţiunea inutilă.
(c) Se completează în conformitate cu dispoziţiile articolelor 5-11 din Directiva 92/65/CEE în ultimele 24 de ore anterioare încărcării animalelor.